

Idris bin Sidek lwn Pendakwa Raya

A

MAHKAMAH TINGGI (JOHOR BAHRU) — RAYUAN JENAYAH NO
42-26 TAHUN 2006

AHMADI ASNAWI PK

23 MAY 2008

B

*Prosedur Jenayah — Rayuan — Faktor mitigasi — Pengakuan bersalah —
Elemen-elemen yang perlu dipertimbangkan — Sama ada kepentingan awam
mengatasi factor-faktor peringanan*

C

*Prosedur Jenayah — Rayuan — Faktor mitigasi — Umur tertuduh — Sama
ada umur tertuduh perlu dipertimbangkan dalam menjatuhkan hukuman*

D

*Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap hukuman — Hukuman yang
dijalankan berasingan — Prinsip yang terpakai — Sama ada hukuman yang
dikenakan bersesuaian — Sama ada hukuman dikenakan menggambarkan
kehendak masyarakat awam*

E

Perayu di dalam kes ini adalah merupakan bapa tiri kepada mangsa. Mangsa telah memaklumkan kepada ibunya bahawa bapa tirinya telah merogolnya berulang kali sejak Ogos 2003 sehingga Januari 2005. Apabila mengetahui bahawa mangsa telah mengandung, tertuduh telah melarikan mangsa ke Melaka, di mana mangsa telah melahirkan seorang bayi. Tertuduh yang telah ditangkap dan didakwa atas dua pertuduhan kesalahan melakukan sumbang mahram ke atas mangsa telah mengaku salah terhadap kedua-dua pertuduhan yang dikenakan. Mahkamah sesyen telah menyabitkan tertuduh dan menjatuhkan hukuman penjara selama 15 tahun dan lapan sebatan bagi setiap kesalahan, dan hukuman penjara tersebut adalah dijalankan secara berturutan. Perayu telah tidak berpuashati dan merayu terhadap hukuman berkenaan.

F

G

H

Diputuskan, menolak rayuan:

I

- (1) Setelah mengambil kira keadaan di dalam kes ini, mahkamah berpendapat bahawa hukuman yang wajar dan sesuai dikenakan terhadap tertuduh di dalam kes ini hendaklah menunjukkan atau menggambarkan apa yang dikehendaki oleh masyarakat awam. Inses

- A bukan sahaja merupakan jenayah, tetapi adalah dosa yang sukar untuk dimaafkan oleh mana-mana masyarakat. Oleh yang demikian, hakim sesyen tidak melakukan sebarang kekhilafan di dalam menjatuhkan hukuman kepada tertuduh, malahan telah mengambilkira dan mempertimbangkan kehendak masyarakat bagi jenayah tersebut (lihat perenggan 8 & 10).
- B (2) Pengakuan salah bukanlah merupakan satu-satunya faktor yang akan dipertimbangkan oleh mahkamah di dalam menentukan hukuman yang sesuai. Pengakuan salah akan dipertimbangkan bagi faedah tertuduh hanya apabila semua faktor dan keadaan yang mengelilingi perlakuan jenayah tersebut menjustifikasikan pertimbangan sedemikian. Keadaan di dalam kes ini adalah mewajarkan mahkamah untuk tidak mengambilkira pengakuan salah tertuduh apabila kepentingan awam mengambil keutamaan di dalam kes ini (lihat perenggan 12).
- D (3) Selanjutnya, faktor usia tertuduh bukanlah satu-satunya aktor yang perlu dipertimbangkan oleh mahkamah, dan sepatutnya tidak dipertimbangkan langsung oleh mahkamah di dalam menjatuhkan hukuman bagi kesalahan sebegini (lihat perenggan 14).
- E (4) Di atas fakta, kedua-dua kesalahan yang dipertuduhkan adalah merupakan kesalahan yang berlainan dari segi waktu dan tempat. Pada prinsipnya kesalahan-kesalahan yang sedemikian hendaklah dijatuhkan hukuman-hukuman yang berasingan. Oleh yang demikian, mahkamah berpendapat bahawa hukuman penjara yang berturut-turut yang dijatuhkan oleh hakim sesyen berkenaan adalah betul serta teratur menurut prinsip penghakiman yang telah sedia ada (lihat perenggan 15 & 17).
- F

[English summary]

- G The appellant/accused in this case was the stepfather of the victim. The victim told her mother that her stepfather had raped her continuously since August 2003 until January 2005. When he discovered that the victim was pregnant, he took her to Malacca, where the victim delivered a baby. The
- H accused who had been arrested and charged with two offences of incest on the victim had pleaded guilty on both charges. The sessions court convicted and imposed sentence of 15 years of imprisonment and 8 strokes for each offence, and the sentence of imprisonment to run consecutively. The appellant was
- I not satisfied and appealed against the sentence.

Held, dismissing the appeal:

- (1) Taking into account the circumstances of the case, the court was of the

- view that the appropriate and proper sentence to be imposed on the accused in this case should show or reflect what was required by the general public. Incest is not only a crime but a sin that can hardly be forgiven in any society. Thus, the sessions judge had not erred in imposing the sentence on the accused and in fact had taken into account and considered the public's view on the offence (see paras 8 & 10). **A**
- (2) Plea of guilt was not the only factor to be considered by the court in determining an appropriate sentence. The plea of guilt would be considered for the benefit of the accused only if all other factors and circumstances surrounding the commission of the offence justified such consideration. The circumstances of the case warranted the court not to consider the plea of guilt of the accused when the public interest takes priority (see para 12). **B**
- (3) Further, the age factor was not the only factor to be considered by the court, and should not even be considered at all by the court in imposing sentence for such offence (see para 14). **C**
- (4) On the facts, both the offences charged differed in time and place. In principle, such offences should be sentenced separately. Thus, the court was of the view that the consecutive sentences of imprisonment imposed by the sessions judge were correct and proper according to the principles of sentencing (see para 15 & 17).] **D**
- Nota-nota** **E**
- Untuk kes mengenai faktor mitigasi, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2007 Reissue) perenggan 571. **F**
- Untuk kes-kes mengenai rayuan terhadap hukuman, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (4th Ed, 2007 Reissue) perenggan 179–183.
- Kes-kes yang dirujuk** **G**
- Bachik bin Abdul Rahman v PP* [2004] 2 MLJ 534; [2004] 2 CLJ 572, MR (dirujuk)
- Bhandulananda Jayatilake v PP* [1982] 1 MLJ 83, MP (dirujuk)
- Chandra Sekaran a/l Ramiyah & Anor v PP* [2000] 3 MLJ 649; [2000] 3 CLJ 293, MR (dirujuk) **H**
- Datuk Sahar Arpan v PP* [2007] 1 MLJ 697; [2007] 1 CLJ 326, MR (dirujuk)
- Ismail bin Rasid v PP* [1999] MLJU 446; [1999] 4 CLJ 402, MT (dirujuk)
- Mohamed Abdullah Ang Swee Kang v PP* [1988] 1 MLJ 167; [1987] 2 CLJ 405, MA (dirujuk) **I**
- Mohd Zandere bin Arifin v PP* [2006] 5 MLJ 685; [2006] 5 CLJ 663, MT (dirujuk)
- New Tuck Shen v PP* [1982] 1 MLJ 27, MT (dirujuk)

- A *PP v Dato' Balwant Singh (No 1)* [2002] 4 MLJ 427; [2002] 4 CLJ 155, MT (dirujuk)
PP v Dato' Waad bin Mansor [2005] 2 MLJ 101; [2005] 1 CLJ 421, MP (dirujuk)
PP v Loo Choon Fatt [1976] 2 MLJ 256, MT (dirujuk)
- B *PP v Mohamed Nor & Ors* [1985] 2 MLJ 200, MA (dirujuk)
PP v Pretum Singh all Lall Singh [2004] 6 MLJ 599; [2004] 6 CLJ 521, MT (dirujuk)
PP v Yap Huat Heng [1985] 2 MLJ 414, MT (dirujuk)
Sau Soo Kim v PP [1975] 2 MLJ 137, MP (dirujuk)
- C *Tan Bok Yeng v PP* [1972] 1 MLJ 214, MT (dirujuk)
Yit Kean Hong v PP [2005] 4 CLJ 592, MR (dirujuk)

Undang-undang yang dirujuk

Kanun Keseksaan s 376B

- D *Mohd Ashroff Adrin bin Kamarul (Timbalan Pendakwa Raya, Pejabat Timbalan Pendakwa Raya, Johor) bagi pihak pendakwaan. Perayu tidak diwakili.*

E Ahmadi Asnawi PK:

[1] Di dalam kes ini orang kena tuduh ('OKT')/perayu telah dituduh dengan pertuduhan-pertuduhan seperti berikut:

F Pertuduhan Pindaan Pertama

- G Bahawa kamu pada bulan Ogos 2003 sehingga Januari 2005 di rumah tak bernombor di Kg Sawah Baru, Labis, dalam Daerah Segamat, dalam Negeri Johor Darul Takzim telah melakukan sumbang mahram ka atas Norashah bt Nazaht (S/B No. 7778775), ketika itu berusia 12 tahun 7 bulan sehingga berumur 14 tahun. Oleh yang demikian, kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah Seksyen 376B Kanun Keseksaan.

Pertuduhan Pindaan Kedua:

- H Bahawa kamu pada bulan Februari 2005 di pondok Reban Ayam, Chua Mon San, Tenang di dalam Daerah Segamat, di dalam Negeri Johor telah didapati melakukan sumbang mahram ka atas Norashah bt Nazaht (S/B No. 7778775) yang ketika itu berumur 14 tahun 1 bulan. Oleh yang demikian, kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum di bawah Seksyen 376B Kanun Keseksaan.

- I [2] Kedua-dua pertuduhan terpinda tersebut telah dibacakan kepada perayu, dan beliau telah mengaku salah terhadap kedua-dua pertuduhan tersebut, serta memahami sifat dan akibat pengakuannya. Fakta ringkas telah dikemukakan dan dibacakan kepada perayu, dan ianya telah diakui benar

oleh perayu. Berikut adalah ringkasan fakta kes tersebut. Perayu di dalam kes ini adalah merupakan bapa tiri kepada mangsa. Beliau telah berkahwin dengan ibu mangsa (pengadu) pada 1 April 2001 di Indonesia. Pada 4 Jun 2006 pengadu telah melawat mangsa di Hospital Melaka dan mendapati anaknya telah melahirkan seorang bayi lelaki. Mangsa telah memaklumkan kepada ibunya bahawa bapa tirinya telah merogol beliau. Menurut mangsa, beliau telah dirogol oleh bapa tirinya (tertuduh) berulang kali sejak Ogos 2003 sehingga Januari 2005 di tempat-tempat yang dinyatakan dalam pertuduhan. Setelah mengetahui bahawa mangsa telah mengandung, tertuduh telah melarikan mangsa ke Melaka, dan di sana mangsa telah melahirkan bayi tersebut.

A

B

C

[3] Pengadu telah membuat aduan, dan tertuduh telah ditangkap pada 5 Jun 2005 dan dituduh dengan pertuduhan-pertuduhan yang dinyatakan dan telah mengaku salah terhadap kesemua pertuduhan tersebut. Mahkamah telah menyabitkan tertuduh dengan pertuduhan-pertuduhan tersebut dan menjatuhkan hukuman penjara selama 15 tahun dan lapan sebatan bagi setiap kesalahan, dan hukuman penjara tersebut diperintahkan untuk berjalan berturutan. Perayu telah tidak berpuashati dan merayu terhadap hukuman berkenaan.

D

E

[4] Pada amnya, kuasa untuk mengenakan sesuatu hukuman dan menentukan tempoh sesuatu hukuman adalah terletak kepada hakim yang membicarakan kes berkenaan (*New Tuck Shen v Public Prosecutor* [1982] 1 MLJ 27). Adalah menjadi kebiasaan kepada mahkamah yang mendengar sesuatu rayuan untuk tidak campur tangan dengan pelaksanaan kuasa budi bicara yang dijalankan oleh mahkamah bawahan tersebut melainkan dapat ditunjukkan kepada mahkamah yang dirayu bahawa hukuman yang dikenakan tersebut adalah khilaf di sisi undang-undang dan memerlukan campur tangan dari mahkamah yang dirayu. Prinsip ini telah diterangkan oleh Abdul Hamid Omar CJ di dalam kes *Public Prosecutor v Mohamed Nor & Ors* [1985] 2 MLJ 200, di ms 202, sebagaimana berikut:

F

G

In this regard we would observe that it is the established principle that an appellate court should be slow to interfere with or disturb a sentence passed by the court below unless it is manifestly wrong in the sense of being illegal or of being unsuitable to the proved facts and circumstances.

H

And the mere fact that another court might pass a different sentence provides no reason for the appellate court to interfere if the court below applies the correct principles in the assessment of the sentence.

I

[5] Sementara itu di dalam kes *Bhandulananda Jayatilake v Public Prosecutor* [1982] 1 MLJ 83, di ms 84, Raja Azlan Shah telah menerangkan kenapa dan mengapa mahkamah yang mendengar sesuatu rayuan menolak

- A untuk campur tangan dengan pelaksanaan kuasa budi bicara di dalam menjatuhkan sesuatu hukuman. Menurut beliau:

Is the sentence harsh and manifestly excessive? We would paraphrase it in this way. As this is an appeal against the exercise by the learned judge of a discretion vested in him, is the sentence so far outside the normal discretionary limits as to enable this court to say that its imposition must have involved an error of law of some description? I have had occasion to say elsewhere, that the very concept of judicial discretion involves a right to choose between more than one possible course of action upon which there is room for reasonable people to hold differing opinions as to which is to be preferred. That is quite inevitable. Human nature being what it is, different judges applying the same principles at the same time in the same country to similar facts may sometimes reach different conclusions (see *Jamieson v Jamieson* [1952] AC 525). It is for that reason that some very conscientious judges have thought it their duty to visit particular crimes with exemplary sentences; whilst others, equally conscientious, have thought it their duty to view the same crimes with leniency. Therefore sentences do vary in apparently similar circumstances with the habit of mind of the particular judge. It is for that reason also that this court has said it again and again it will not normally interfere with sentences, and the possibility or even the probability, that another court would have imposed a different sentence is not sufficient per se to warrant this court's interference.

- [6] Ternyata bahawa mahkamah yang mendengar sesuatu rayuan tidak akan campur tangan dalam proses penghukuman kerana ianya adalah melibatkan pelaksanaan budi bicara berdasarkan kepada fakta dan keadaan yang mengelilingi sesuatu kes (*Datuk Sahar Arpan v Public Prosecutor* [2007] 1 MLJ 697; [2007] 1 CLJ 326). Apa yang penting, di dalam melaksanakan budi bicara kehakiman tersebut mahkamah hendaklah memerhatikan dan mematuhi prinsip-prinsip penghukuman untuk menentukan apakah hukuman dan tempoh hukuman yang setimpal di dalam keadaan kes tersebut. Bagi maksud tersebut, beberapa faktor perlu dipertimbangkan oleh mahkamah, dan faktor-faktor itu adalah sepertimana yang dijelaskan oleh Mahkamah Agung di dalam kes *Mohamed Abdullah Ang Swee Kang v Public Prosecutor* [1988] 1 MLJ 167; [1987] 2 CLJ 405 iaitu:

- H In assessing the length of custodial sentence, the court must look at the overall picture in perspective by considering, firstly, the gravity of the type of offence committed; secondly, the facts in the commission of the offence; thirdly, the presence or absence of mitigating factors, and fourthly, the sentences that have been imposed in the past for similar offences to determine the trend of sentencing policy, if any.

I

[7] Faktor lain yang juga akan diambil kira oleh mahkamah adalah sifat kesalahan dan bagaimana kesalahan itu dilakukan, dan hukuman yang dijatuhkan terhadap tertuduh hendaklah menggambarkan kepentingan

awam, iaitu terdapatnya keperluan untuk mengenakan hukuman deteren bagi mencegah mana-mana orang lain dari melakukan kesalahan yang serupa (*Tan Bok Yeng v Public Prosecutor* [1972] 1 MLJ 214). Bagaimanapun, kepentingan awam adalah berbeza menurut keadaan, masa tempat dan sifat sesuatu kes. Oleh itu adalah menjadi tugas kepada mahkamah untuk memberikan pertimbangan yang lebih kepada kepentingan awam, tetapi di dalam masa yang sama mempunyai tanggungjawab untuk mencapai keseimbangan di antara kepentingan awam dan kepentingan tertuduh (*Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256). Bagaimana keseimbangan itu dapat dicapai telah pun diterangkan oleh Mahkamah Persekutuan di dalam kes *Public Prosecutor v Dato' Waad bin Mansor* [2005] 2 MLJ 101; [2005] 1 CLJ 421, iaitu:

In *Lim Poh Tee v Public Prosecutor* [2001] 1 SLR 674, it was held that the principle of deterrence dictated that the length of the custodial sentence awarded had to be a not insubstantial one in order to drive home the message that such offences would not be tolerated; but not so much as to be unjust in all the circumstances of the case. In this regard, the culpability of the offender, the circumstances of the offence, the aggravating and mitigating factors, and the sentences imposed in similar cases would be relevant considerations.

[8] Setelah mengambilkira keadaan di dalam kes ini, mahkamah berpendapat bahawa hukuman yang wajar dan sesuai dikenakan terhadap tertuduh di dalam kes ini hendaklah menunjukkan atau menggambarkan apa yang dikehendaki oleh masyarakat awam. Fakta menunjukkan bahawa perayu telah mula merogol anak tirinya sejak Ogos 2003 sehinggalah Februari 2005, dan tanpa mengira tempat termasuklah di pondok reban ayam. Perbuatan tersebut berlaku berulang kali sehingga mangsa mengandung dan melahirkan seorang anak. Inses bukan sahaja merupakan jenayah, tetapi adalah dosa yang sukar untuk dimaafkan oleh mana-mana masyarakat. Di dalam kes *Ismail bin Rasid v Public Prosecutor* [1999] MLJU 446; [1999] 4 CLJ 402, KN Segara J telah menyatakan bahawa hukuman bagi kesalahan inses hendaklah membayangkan kebencian masyarakat terhadap perbuatan yang jijik tersebut. Menurut mahkamah:

Incest is a sin that can hardly be forgiven. Therefore, when a father *rapes* his daughter and is convicted in court, any sentence passed *must reflect the abhorrence of society* to such a heinous and despicable act. A sufficiently strong and effective signal must also be sent out to would-be rapists of this species that the court would not hesitate to come down hard on them, *in order to protect* those naive, helpless and innocent children who had placed unquestioning trust, faith, loyalty and confidence in their fathers to be role models' as well as pillars of strength and protection at all times, only to see their lives shattered, humiliated and traumatised by an act of lust that could have easily been curbed and controlled by any self-respecting human being.

- A [9] Di dalam kes tersebut, mahkamah telah mengenakan hukuman penjara selama 20 tahun dan lima sebatan bagi setiap kesalahan terhadap tertuduh. Manakala di dalam kes *Public Prosecutor v Pretum Singh all Lall Singh* [2004] 6 MLJ 599; [2004] 6 CLJ 521, mahkamah telah mengenakan hukuman penjara selama 20 tahun dan 15 sebatan terhadap bapa yang merogol anak sendiri. Hukuman-hukuman yang dijatuhkan menunjukkan bagaimana pendirian mahkamah di dalam kes sebegini. Ianya adalah merupakan isyarat kepada mana-mana orang yang berkecenderungan untuk melakukan jenayah sedemikian bahawa mereka akan berhadapan dengan hukuman yang berat jika melakukan kesalahan yang serupa. In adalah merupakan kehendak masyarakat dan diterjemahkan oleh mahkamah di dalam bentuk hukuman yang dikenakan. Di dalam kes *Chandra Sekaran all Ramiyah & Anor v Public Prosecutor* [2000] 3 MLJ 649; [2000] 3 CLJ 293, Haidar JCA menyatakan bahawa sungguhpun hakim dikehendaki untuk mempertimbangkan kepentingan tertuduh, bagaimanapun ianya juga hendaklah mempertimbangkan kepentingan orang ramai.

- E [10] Berdasarkan sebab-sebab yang dinyatakan, mahkamah berpendapat hakim sesyen telah tidak melakukan sebarang kekhilafan di dalam menjatuhkan hukuman kepada tertuduh. Malahan beliau telah mengambilkira dan mempertimbangkan kehendak masyarakat bagi jenayah sebegini. Selain dari itu, timbul juga persoalan sama ada pengakuan salah tertuduh boleh dipertimbangkan sebagai faktor peringanan kerana pada kebiasaannya mahkamah akan memberikan diskaun di dalam hukuman yang akan dijatuhkan jika seseorang tertuduh itu mengaku salah terhadap pertuduhan. Di dalam kes *Sau Soo Kim v Public Prosecutor* [1975] 2 MLJ 137, Lee Hun Hoe CJ Borneo telah menyatakan:

- G Whether a person is a hardened criminal or not, I feel that a plea of guilty should be treated as a mitigating factor. It not only saves the country great expense of a lengthy trial but also saves time and inconvenience of many, particularly the witnesses.

- H [11] Seterusnya, di dalam kes *Yit Kean Hong v Public Prosecutor* [2005] 4 CLJ 592 pula, Mahkamah Rayuan berpendapat bahawa seseorang tertuduh yang telah mengaku salah hendaklah diberikan diskaun atau kredit bagi pengakuannya itu melalui pengurangan di dalam hukuman. Berikut adalah petikan penghakiman di dalam kes tersebut:

- I A plea of guilt is a mitigating factor (see *Zaidon Shariff v Public Prosecutor* [1996] 4 CLJ 441). It is an accepted rule of practice that an accused should be given credit or discount for pleading guilty (see *Public Prosecutor v Ravindran & Ors* [1992] 1 LNS 47; [1993] 1 MLJ 45). The extent of the reduction on account of a plea of guilty would be between one-quarter and one-third of what otherwise would have been the sentence (see *Mohamad Abdullah Ang Swee Keng v Public Prosecutor* [1987] 2 CLJ 405; [1987] CLJ 209 (Rep); [1988] 1 MLJ 167). But it is not a strict

rule as the court may refuse to grant any discount in cases where public interest demands a deterrent sentence (see *Zaidon*, supra).

A

[12] Bagaimanapun, pengakuan salah seseorang terhadap sesuatu pertuduhan bukanlah merupakan satu-satunya faktor yang akan dipertimbangkan oleh mahkamah di dalam menentukan hukuman yang sesuai untuk dikenakan terhadap seseorang tertuduh. Ianya bukanlah satu kaedah yang mesti digunapakai di dalam semua kes dan di dalam setiap keadaan. Pengakuan salah akan dipertimbangkan bagi faedah tertuduh hanya apabila semua faktor dan keadaan yang mengelilingi perlakuan jenayah tersebut menjustifikasikan pertimbangan sedemikian. Selain dari itu, sesuatu pengakuan salah tidak akan dipertimbangkan oleh mahkamah dan kepentingan awam akan mengatasi faktor-faktor peringanan yang dikemukakan oleh tertuduh. Menurut Augustine Paul JCA di dalam kes *Bachik bin Abdul Rahman v Public Prosecutor* [2004] 2 MLJ 534; [2004] 2 CLJ 572:

B

C

D

The position in law is that it is generally accepted that an accused person should be given credit or discount for pleading guilty (see *Sau Soo Kim v Public Prosecutor* [1975] 1 LNS 158; [1975] 2 MLJ 134; *Public Prosecutor v Sulaiman Ahmad* [1992] 4 CLJ 2283; [1992] 3 CLJ 447 (Rep); [1993] 1 MLJ 74; *Public Prosecutor v Ravindran & Ors* [1992] 1 LNS 47; [1993] 1 MLJ 45). The discount that is given is normally a reduction of the sentence by about a third of what would otherwise have been imposed (see *Mohamad Abdullah Ang Swee Kang v Public Prosecutor* [1987] 2 CLJ 405; [1987] CLJ (Rep) 209; *Public Prosecutor v Muhari Mohd Jani & Anor* [1999] 8 CLJ 430; *Christopher Khoo Ewe Cheng v Public Prosecutor* [1998] 3 CLJ 705). However, this is not a strict rule as the court may, in the exercise of its discretion, refuse to grant any discount in an appropriate case (see *Zaidon Shariff v Public Prosecutor* [1996] 4 CLJ 441; *Lee Say & Ors v Public Prosecutor* [1985] 2 CLJ 155; [1985] CLJ (Rep) 683). Its application in favour of an accused depends on the facts and circumstances of each case (see *Wong Kai Chuen Philip v Public Prosecutor* [1990] 1 LNS 146; [1991] 1 MLJ 321).

E

F

G

[13] Pada pendapat mahkamah, keadaan di dalam kes adalah mewajarkan mahkamah untuk tidak mengambilkira pengakuan salah tertuduh apabila kepentingan awam mengambil keutamaan di dalam kes tersebut.

H

[14] Begitu juga dengan faktor usia tertuduh, walaupun ianya boleh dipertimbangkan oleh mahkamah semasa menjatuhkan hukuman tetapi ianya hendaklah dipertimbangkan dengan mengambilkira kesan keseluruhan kesemua faktor-faktor lain (*Public Prosecutor v Dato' Balwant Singh (No 1)* [2002] 4 MLJ 427; [2002] 4 CLJ 155). Di dalam kes *Public Prosecutor v Loo Choon Fatt* [1976] 2 MLJ 256, mahkamah telah menyatakan bahawa usia tertuduh adalah merupakan hal perkara peribadi tertuduh, dan tidak sepatutnya diberikan *weight* yang terlalu banyak bagi peringanan sesuatu

I

A hukuman. Oleh yang demikian, pada hemat mahkamah faktor usia tertuduh yang telah menjangkau 52 tahun bukanlah satu-satunya faktor yang perlu dipertimbangkan oleh mahkamah, dan sepatutnya tidak dipertimbangkan langsung oleh mahkamah di dalam menjatuhkan hukuman bagi kesalahan sebegini.

B [15] Seterusnya, tertuduh juga merayu kepada mahkamah supaya hukuman penjara yang dikenakan kepadanya dijalankan serentak dan bukannya berturutan. Harus diingat bahawa kedua-dua kesalahan tersebut adalah merupakan kesalahan yang berlainan dari segi waktu dan tempat dan pada prinsipnya kesalahan-kesalahan yang sedemikian hendaklah dijatuhkan hukuman-hukuman yang berasingan. Di dalam kes *Public Prosecutor v Yap Huat Heng* [1985] 2 MLJ 414, ms 416, mahkamah telah menyatakan:

D In the circumstances of the present case I am in full agreement with the submission of the learned deputy public prosecutor that the sentence imposed by the learned President was not only manifestly inadequate but also wrong in law. Where two or more distinct offences had been committed, sentences of imprisonment should not be made to run concurrently. It should only be made concurrent when an offender had been convicted of a principal and a subsidiary offence.

E In all other cases sentences should be made to run consecutively.

[16] Di dalam kes *Mohd Zandere bin Arifin v Public Prosecutor* [2006] 5 MLJ 685; [2006] 5 CLJ 663, mahkamah telah menyatakan:

F Although the victim in the three charges was the same and although the offences were perpetrated at the same place, they were perpetrated on three different dates within the period of about seven months. In my judgment the sentences passed must truly reflect the fact that in this case the appellant had committed 3 distinct offences of incest and that he is being duly punished for the 3 distinct offences.

G This, to my mind, could only be achieved by ordering the 3 sentences to run consecutively. I realise that the term of 18 years imprisonment imposed on each count in this case was almost the maximum sentence which could be imposed for an offence of incest under s 376B. I also realise that the cumulative effect of the sentences on the appellant (18 years x 3) will have a crushing effect on the appellant. However, this must be balanced against the very grave nature of the offences committed by the appellant and the demand of public interest on this type of offences.

I [17] Oleh yang demikian, mahkamah berpendapat bahawa hukuman penjara yang berturut-turut yang dijatuhkan oleh hakim sesyen berkenaan adalah betul serta teratur menurut prinsip penghakiman yang telah sedia ada.

[18] Berdasarkan alasan-alasan di atas saya tidak berhasrat untuk campur tangan dengan hukuman-hukuman yang diberikan oleh hakim sesyen yang

mengendalikan kes ini kerana ianya adalah teratur serta menurut lunas-lunas yang ditetapkan oleh undang-undang.

Rayuan ditolak.

Reported by Zalmanizam Mahadi

A

B

C

D

E

F

G

H

I